

גליון מס' 184
פרשת בהר בחוקותי
כ"ה אייר תשפ"א

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

ערב ראש חודש סיון

מנהג חסידים הראשונים להעתיק ולרצות בקרב הימים האלה עליהם ועל זרעם להיות ליבם פתוח בחכמה ובתבונה ובדעת וביראת שמים ועת רצון לתפלה זו, בערב ראש חודש סיון כי בו בחר ה' בישראל עמו להנחילנו את תורתו וחיי עולם נטע בתוכנו להתקבל ברצון וברחמים. ראוי להתענות הוא ואשתו בערב החודש הקדוש הזה ויתעוררו בתשובה לפשפש במעשיהם ומעשה בני ביתם ליישר ולתקן ולהסיר מכשול מקרב ביתם ולהרבות בצדקה לעמלי תורה, והוא סגולה נפלאה להיות לו זרע אנשים חכמים וידועים יראי אלהים ושהתורה לא תפסוק מזרעו (חמדת ימים שבועות)

ביום זה צריך להרהר בתשובה על מה שלמד שלא לשמה ושלא בקדושה ובטהרה וכל שכן על מה שפסק באמצע לימודו ועל חילול התורה וביטול תורה וביזוי כבוד התורה, ועל שהשתמש בכתרה של תורה, ואם חלילה התאכזר על לומדי תורה ואין מחזיק בידם שעל כל אלה יביא במשפט בחג השבועות [והוא מה שאמרו (גמרא מסכת שבת דף קכט): שיוצאת בחג השבועות זיקא ואם לא קיבלו ישראל את התורה היה טובח בהם כמו שבעזרת ה' נכתוב לקמן].

מסופר בגמרא (מסכת בבא מציעא דף פה.) שרב יוסף ישב בתענית ארבעים יום והראו לו בחלום את הפסוק (ישעיה נט, כא) "לא ימושו מפיק" והמשיך וישב עוד ארבעים יום בתענית והראו לו בחלום "לא ימושו מפיק ומפי זרעך". ישב עוד ארבעים יום נוספים בתענית והראו לו בחלום "לא ימושו מפיק ומפי זרעך ומפי זרעך" אמרו: מכאן ואילך לא צריך עוד להתענות כי התורה מחזרת אחרי אכסניא שלה, וכן בודד המלך אומר (תהילים קיט, עא) "טוב לי כי עונתי למען אלמד חוקיך" ובמדרש (ילקוט שמעוני משלי פרק א' רמז תתקכט) אמרו ששלמה המלך התענה ארבעים יום

שתינתן לו חכמת התורה כמשה דכתיב (שמות לז, כח) "ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה" ולכן בתחילת ספר משלי המ'ס גדולה משאר אותיות. (חמדת ימים פרק א' שבועות)

כתב השל"ה הקדוש: לבי אומר לי כי שעת רצון לתפלה זו בערב ראש חודש סיון הוא החודש שבו ניתנה התורה ואז נקראנו "בנים אתם לה' אלהינו" (של"ה עניני תפלה וקריאת ספר תורה) ובמשנה ברורה (סימן מ' סעיף קטן י') כתב ותמיד תהיה תפלת האב והאם שגורה בפיהם להתפלל על בניהם שיהיו לומדי תורה וצדיקים בעלי מידות טובות.

ואהבת לרעך כמוך

ממורינו הרב חיים אבישלום זצ"ל

הגמרא במסכת שבת (לא.) מספרת מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמואל, אמר לו: גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת, דחפו באמת הבנין שבידו. בא לפני הלל, אמר לו: דעלך סני, לחברך לא תעביד זו [מה ששנוא עליך לא תעשה לחברך] היא כל התורה כולה.

יש לומר בביאור ענין זה שחס ושלוש ששמואל הרחיקו ודחפו אלא אמר לו תסתכל באמת הבנין ותראה שבנין לא יכלו לעמוד על רגל אחת ויסוד אחד אלא על כמה יסודות ולכן אתה לא יכול לעמוד על רגל אחד וללמוד את התורה, אבל הלל חידש ואמר לו: מה ששנוי עליך לא תעשה לחברך על דרך מה שחבקוק הנביא העמיד את הכל על יסוד אחד והוא (חבקוק ב, ד) "וצדיק באמונתו יחיה" שהכל תלוי באמונה ומי שיש לו אמונה אוהב את חברו ואף פעם לא כועס כי הוא יודע שהכל מוה' יתברך לטובה וזה יסוד כל התורה כולה. ועל ידי אמונה זו הוא ירוץ לקיים את כל התורה כולה ולכן אמר לו הלל דבר זה שהרי מדובר בגר הבא להיכנס לעבוד את ה' שיתחיל ממדרגה הפחותה מיראה, ויגיע אחר כך לאהבה מה שרבי עקיבא דרש "ואהבת את ה' אלקיך", וזהו שאנו מקבלים עלינו לפני התפלה מצות "ואהבת את ה' אלקיך" ובסידור של הרמח"ל נוסף שם המשך הפסוק: "אני ה'" ללמד שבענין האהבה אין אנו כאומות העולם, אלא אהבתנו את החבר היא מצד מה שהקדוש ברוך הוא ציווה עלינו "אני ה'", לאהוב כל יהודי ויהודי.

זמני הדלקת נרות: פרשת בהר בחוקותי

כניסת השבת

19:06

צאת השבת

20:06

ר"ת 20:40

רחוב גלבוע 11 גבעתיים

לקבלת העלון במייל: r0533157301@gmail.com

להערות/להארות ולכל שאלה-

הרב שלמה בצרי: 055-6771015

כאשר היו ישראל ניצבים לפני ה' יתברך נגד ההר היו מתעלים, וכל רגע ורגע היו קונים קדושה וקשר עם המקום ברוך הוא אשר לפנייהם וכל מה שהיו מתדבקים בו יתברך הייתה זוהמת הנחש בורחת מהם כי הלא כהמס דונג מפני אש תימס הטומאה מלפני הקדושה גדולה שלו יתברך כנודע והיו מתקדשים ומטהרים עד בלתי השאיר במ שום שמיץ וזוהמה כלל ולולי עשה ה' להקדים ז' ימים לפני קבלת התורה להגיע להר סיני לא עצרנו כח להטהר מכל וכל ולעשות מרכבה אל השכינה בגוף ונפש.

לכן ימי סיון מסוגלים להתקדש ולטהר מכל מיני טומאה והימים האלו נזכרים ונעשים בכל שנה ושנה להעביר גלולי טומאת זוהמת הנחש ולטהרנו מכל טומאה ועוון ולדבקנו בהשם יתברך.

חודש סיון - חלוקת החודשים

אמרו חכמי האמת כי מזלו של חודש זה הוא "תאומים", רומז על יעקב ועשו שחלקו חודשים ביניהם, לקח יעקב את החודשים ניסן ואייר, ועשו לקח את תמוז ואב. נמצא שחודש סיון שהוא באמצע נשאר בשותפות ולכן מזלו תאומים. אם ישראל יקבלו את התורה וישמרו אותה הרי החודש הזה לישראל ואם לאו הרי הוא של עשו ולכן הגמרא אומרת במסכת שבת (דף קכט:) שירצא בחג שבועות זיקא ושמו טובח [מזיק ששמו טובח] ואם לא יקבלו ישראל את התורה היה טובח לבשרם [ולכן התורה שקבילו באותו היום הצילה אותם מן המזיק כי התורה נקראת חרב שכתוב (תהילים קמט, ה) "רוממות אל בגרונו וחרב פיפיות בידם" ואחרי אותיות חרב יש אותיות זקא שהוא מספר "גיהנם" והיא מצלת מגיהנם כמו שאמרו בגמרא (מסכת גינה דף כז.) תלמידי חכמים אין אור של גיהנם שולט בהם (בן איש חי בספרו בניהו מסכת שבת דף קכט:) וכן מובא ברבינו האר"י ז"ל שעל ידי לימוד התורה אדם מתקן את רוחו ולכן על ידי קבלת התורה התבטלה רוחו של זיקא (בן יהוידע מסכת שבת דף קכט:) (חמדת ימים שבועות חלק ב')

הילולת שמואל הנביא - כ"ח, כ"ט אייר

לידתו: אביו אלקנה היה נוהג במסירות נפש לקרב לבבות לאביהם שבשמים ולהעלותם ברגלים לירושלים והכל היה כדי לקרב את ליבם לאביהם שבשמים. אמר הקדוש ברוך הוא "אתה הכרעת את עם ישראל לכף זכות וקרבת אותם אף

אני אתן לך בן שיכריע את ישראל לכף זכות". וכל יום הייתה יוצאת בת קול ואומרת "עתיד צדיק אחד לעמוד ושמואל שמו" וכל אשה שהייתה יולדת זכר קראה לבנה "שמואל".

נשותיו של אלקנה היו חנה ופנינה. לחנה לא היו ילדים, והסכימה שאלקנה ישא את פנינה שאולי בזכות זה יהיו לה ילדים, ופנינה ילדה עשרה ילדים, והייתה פנינה מעוררת את חנה כדי שתתפלל לילדים והייתה אומרת לה: הכנת ארוחת בוקר לילדייך? ואף על פי שכוונה לשם שמים, על כל בן שחנה ילדה נפטרו שנים לפנינה עד שנשארו לה שני בנים כמבואר בהמשך.

כשחנה נגשה אל אלקנה ואמרה לו שהיא רוצה ילדים אמר לה אלקנה: אם נגור עליך שלא יהיה לך ילדים תקבלי באהבה, ואמר לה "אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורתיו" כלומר עיקר תולדותיו של האדם הן מעשיו הטובים ואלה חשובים מבנים.

כשראתה שאלקנה בעלה התייאש מלהתפלל עליה, עלתה לשילה ששם היה המשכן כדי להתפלל שהשם יפקוד אותה בזרע של קיימא.

תפלת חנה: כך אמרה בתפלתה: ריבונו של עולם, מכל צבאי צבאות שבראת בעולמך קשה בעיניך שתתן לי בן אחד? [ומבארים המפרשים אמרה חנה אם אני התחתונים בשר דם שמולידים בניו תן לי בן ואם אני מעליונים כלומר מלאכים אני צריכה למות!]

ממשיכה הגמרא (ברכות לא:) ומבארת תפלתה של חנה: משל למה הדבר דומה? למלך בשר ודם שעשה סעודה לעבדיו ובא עני אחד ועמד על הפתח, אמר להם תנו לי פרוסה אחת ולא השיגוהו עליו דחק ונכנס אצל המלך, אמר ליה אדוני המלך מכל סעודה שעשית קשה בעיניך ליתן לי פרוסה אחת?

הייתה מרבה ובוכה הרבה לפני הבורא וכך אמרה עוד לפני הקדוש ברוך הוא תוך שהיא נודרת נדר ואומרת: ה' צבאות אם תראה בעוניי אמתך ואם תתן לי בן צדיק וטוב ונתתיו לה' כל ימי חייו - אני אקדיש אותו לך והוא יהיה נזיר כל ימי חייו.

ועוד אמרה חנה: "אם ראה תראה" אמרה חנה לפני הקדוש ברוך הוא: ריבונו של עולם אם תראה, מוטב, ואם לא תראה, אלך ואסתתר לפני אלקנה בעלי וכיון שאסתתר ישקו לי מי סוטה ואי אתה עושה תורתך פלסטר שנאמר "ונקתה ונודעה זרע" (כשהאשה טוהרה).

[והקשה הפני יהושע איך חנה חשבה לעבור על איסור יחוד כדי שישקו לה מי סוטה הרי זה איסור? ותיירץ שבאמת לא חשבה לעשות כן אחא אמרה כן בדרך תפילה שאילו הייתי רשעית הייתי יכולה לעשות כן]

עוד אמרה חנה לפני הקדוש ברוך הוא, ריבונו של עולם: שלושה בדיקי מיתה [שהאשה נבדקת בהם בשעת הסנה שאם ימצא בה אחד מהם תמות], בראת באשה ואלו הן: נדה וחלה והדלקת הנר, כלום עברתי על אחד מהם?

עוד אמרה חנה לפני הקדוש ברוך הוא, ריבונו של עולם: כל מה שבראת באשה לא בראת בה דבר אחד לבטלה, עיניים לראות, ואוזניים לשמוע, חוטם להריח, פה לדבר, ידיים לעשות בהם מלאכה, רגלים להלך בהם, דדים להניק בהם, דדים הללו שנתת על ליבי למה הם? תן לי בן ואניק בהם!

עלי הכהן ראה את חנה מתפללת וחשבה לשכורה כיון שהתפללה בלחש, שאל עלי באורים ותומים עליה וענו לו באותיות "כשרה" והוא חיבר בצורה אחרת את האותיות "שכרה", ואמרה לו לא שכורה אני אלא כשרה אני ומיד ביקש סליחתה ובירך אותה "לכי לשלום ואלהי ישראל יתן את שלתך אשר שאלת מעימו" (שמואל א' א, יז). כתוב "שלתך" וביארו המפרשים שלא היה לחנה רחם ובגלל תפלתה הקדוש ברוך הוא נתן לה רחם מעל הטבע וילדה.

שמואל הנביא נולד מהול ביום ראש השנה, וכשגדל העלתה אותו חנה למשכן שילה, והיו בניו של עלי מזולזלי באנשים שהיו באים להקריב קורבנות כמו שכתוב "ובני עלי בני בליעל לא ידעו את ה' ומשפט הכהנים את העם כל איש זובח זבח" (שמואל א' ב, יב) והיה עלי מוכיחם שיחזרו בתשובה ולא חזרו.

הקדוש ברוך הוא הודיע לעלי בנבואה ששני בניו ימותו ביום אחד וכל זרעו יפטר בגיל צעיר ותשלוט בורעו עניות.

תחילת נבואת שמואל: שמואל היה יושן בשילה בהיכל השם, והתעורר באמצע הלילה כששמע שקוראים לו (שמואל א' ב, ד' - יא) "וירץ אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי, ויאמר לא קראתי שוב שכב, וילך וישכב, ויוסף ה' לקרוא עוד שמואל, ויקם שמואל וילך אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי, ויאמר לא קראתי בני שוב שכב, ושמואל טרם ידע את ה' טרם יתגלה אליו דבר ה', ויוסף ה' ויקרא שמואל בשלישית ויקם וילך אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי ויבן עלי כי ה' קורא אל הנער ויאמר עלי לשמואל לך שכב והיה אם יקרא אליך ואמרת דבר ה' כי שמע עבדיך, וילך שמואל וישכב במקומו, ויבא ה' ויתיצב ויקרא בפעם בפעם שמואל ויאמר דבר כי שומע עבדיך".

אמר לו הקדוש ברוך הנני מביא דבר בישראל אשר כל מי שישמע אותו תצלנה אוזניו. הפלשתים ילחמו עם ישראל וארון ברית ה' ילקח בשבי ובני עלי ימותו בחרב, ואף עלי ימות באותו יום. בבוקר שואל עלי את שמואל מה דיבר אליך ה'! ופחד לספר לו עד שהפציר בו מאוד, ואז סיפר לו שמואל ואמר עלי (שמואל א' ג, יח) "ויאמר ה' הטוב בעיניו יעשה".

מלחמת פלישתים: הפלישתים נלחמו עם ישראל מלחמה קשה ונהרגו 4000 איש ביום אחד, למחורת אמרו מה זאת עשה ה' לנו ככה? אולי ניקח את ארון ברית ה' איתנו למלחמה ובזכותו ננצח. כשיצאו למלחמה למחורת נהרגו 30000 איש במגיפה ובמלחמה, ולקחו את ארון ברית ה' בשבי וגולית הוציא את לוחות הברית בשחצנות ובא שאלו וחספם מידו ורץ אל עלי לספר לו, את שקרה. באותו זמן היה עלי בן 98 וכששמע שמתו במלחמה 30 אלף איש ושני בניו חפני ופנחס מתו ונלקח ארון ברית ה' בשבי, איך כשהזכיר את ארון ברית ה' נפל עלי מכסאו אחורנית ונשברה מפרקתו ומת. את כלתו שהייתה בהריון תקפו עלי צירים עוברה וקראה לעוברת "איכבוד" לפני שמתה, רמז לכך שגלה כבוד מיישראל כי נלקח ארון ברית ה'.

לקחת הארון בשבי: הפלישתים לקחו את ארון ברית ה' בשבי לאשדוד והביאו אותו לבית עבודה זרה שלהם הקרוי בית דגון, על שהיה שם פסל בצורת דג. בבוקר ראו שהפסל נפל על הארץ וראשו ושתי כפות ידיו כרותות מונחות על מפתח הבית, למחורת בחצי הלילה יצאו מליוני עכברים ופרצו מכל הסלעים ומן התהומות בכל פינה בחצרות ובבתים. כאשר הבחין עכבר בפלישתי היה מתנפל עליו וקורע בטנו ואוכל בני מעיו.

החליטו בני אשדוד לשלוח את ארון ברית ה' לעיר עקרון, ומצאו אותם שם אסונות כבדים ומגפות נוראות.

במשך שבעה חודשים שהה הארון בערי פלשתים וקיבלו מכות קשות הרג וחנק ואבדן.

כהני הפלשתים וקוסמיהם ויועציהם אמרו להם, החזירו לישראל את ארון ברית ה' ואז תשקוט הארץ הם הניחו את ארון ברית ה' על שני פרות שלא עלה עליהם עול והניחוהו בתוך העגלה, והיו הפרות הולכות לבד והיו מהלכים אחריהן לראות שהולכות בכיוון הנכון ולא סוסות ימין ושאל עד שהגיעו לבית שמש. בדרך היו

שרות הפרות ומזמרות שירים, והעם שבשדות ליד בית שמש כשראו את ארון הברית שמחו והמשיכו לעבוד ונגף ה' אותם 50 אלף איש ואז הבינו שבגלל קדושתו, שלא נהגו בו כבוד כראוי, נגף אותם השם.

אנשי קרית יערים לא נהגו כאנשי בית שמש אלא יצאו בהמוניהם לקראת הארון בכבוד גדול והעלו אותו לבית אבינדב ואלעזר בנו, 201 שנה היה הארון בקרית יערים.

שמואל משיב את לב העם לאביהם שבשמים ומוכיח אותם והולך מעיר לעיר וממקום למקום לקרבם וביקש בתפילות נוראות שהשם יסלח להם וכך אמר: "ויאמר שמואל אל כל בית ישראל לאמר אם בכל לבבכם אתם שבים אל ה' הסירו את אלהי הנכר מתוכם והעשיתו והכינו ללבבכם אל ה' ועבדוהו לבדו ויצל אתכם מיד פלשתים ויסירו בני ישראל את הבעלים ואת העשירות ויעבדו את ה' לבדו" (שמואל א' 1:1-10)

שמואל קיבץ את כל ישראל המצפתה ושפכו לפני השם תחנונים וצמו וכשעלו פלשתים להלחם בישראל נגפו והרגו מהם הרבה מאוד מאוד וכך הייתה תשועה גדולה לעם ישראל.

בניו של שמואל: כשזקן שמואל, הניח את שני בניו שופטים על העם אבל הם לא התייחסו לעם במאור פנים ולא קרבו לאביהם שבשמים כמו אביהם ולקחו שוחד והיטו משפט.

העם דרש מלך: "ויתקבצו כל זקני ישראל ויבאו אל שמואל הרמתה.. שימה עלינו מלך לשפטנו ככל הגויים", הקדוש ברוך הוא כעס שביקשו מלך בהראותם שאין הם רוצים הנהגה ניסית אלא טבעית, משום שפחדו פן יגרום החטא וימותו בקרב, ולכן בעקשנות ביקשו מלך, אבל ביקש שמואל שלפחות יהיה מלך צדיק שמשפטו משפט אמת וצדק ושלח את שמואל בן קיש משבט בנימין.

שמואל המלך: היה צנוע וגבוה מכל העם, עוז וגבורה הייתה בו, והוא אשר חטף הלוחות מגלית. אביו ציווה לחפש את אתונות שנאבדו לו והלך עם נער אחד לחפוש והגיעו לרמה. אמר לו הנער בא נשאל את הנביא היכן האתונות ויגיד לנו זאת ברוח הקודש, כשהגיעו אליו אמר להם שכבר נמצאו, וביקש ממנו שמואל להשתתף בסעודה למחורת, שם אמר לו שציווהו השם יתברך למלוך על ישראל, והראיה לכך בלכתך מעמי תפגוש ליד קבר רחל שני אנשים שיאמרו לך שכבר נמצאו האתונות ואביך דואג למה אתה מתעכב, כשתמשיך אחר כך בדרךך תפגוש שלושה אנשים העולים להשתחוות בית אל, אחד מהם נושא שלושה גדיים, השני שלושה ככרות לחם והשלישי נושא נבל יין.

בדרךך תפגוש אנשים תלמידי חכמים עם נבל ותוף כינור וחליל והמה מתנבאים, וסיים שמואל: "תצלח עליך רוח ה' והתנבאת אף אתה עמהם והיית לאיש אחר" כשהתקיימו דברי "ידוע תדע כי ה' עמך".

כשהשתחוה שמואל בצאתו משמואל הנביא כבר הרגיש כי לב אחר נטע אלוקים בקרבו, וכשחזר התקיימו כל הנבואות שמסר לו שמואל וכשפגש את הנביאים תמהו ואמרו "הגם שמואל בנביאים".

כשהגיע לבית אביו דיבר עמו בעניין האתונות ואת דבר המלוכה לא גילה לו מחמת צניעותו הגדולה.

שמואל כינס את כל ראשי שבטי ישראל, והוכיחם על שדרשו מלך ואמר להם "אתם מאסתם בהשגחתי ותחפצו בשלטון מלך בשר ודם עמדו כולכם היום לפני ה' שבטיכם ראשיכם ואבחר לכם מלך כלבבי".

שמואל כתב בקלפי שמות השבטים ויצא שבת בנימין, ואחר כך כתב משפחות השבט ויצא משפחת המטרי, ואחר כך כתב כל שמות בני המשפחה ויצא שמואל בן קיש.

היכן שמואל? שאלו הנוכחים, בעוד שהוא נחבא אל הכלים בחדר הכלים בענוה גדולה, אמר שמואל: הראיתי כי בו בחר ה' אין כמהו מכל העם, ויריעו ישראל תרועה גדולה ויקראו, ויחי המלך ויחי המלך!

אחרי שהומלך שמואל – היו שלא האמינו בכוחו ובזו ולעגו לו.

נקמת יבש גלעד בנחש העמוני: אנשי יבש גלעד לא העלו מנחה לשמואל המלך ולעגו לו, וכיון שדיברו לשון הרע על שמואל סיבב השם יתברך שנחש מלך עמלק עלה למלחמה, פחדו פחד גדול ורצו לעשות עימו שלום אבל הוא הסכים לכך בשני תנאים: א. שניקח להם עין ימין כדי שידעו שהם עבדיו ב. אשרוף תורתכם שכתוב בה "לא יבוא עמוני ומואבי". אמרו לו שמשכמים כי לא הייתה להם ברירה אחרת אבל ביקשו שיחכה שבעה ימים, במהלכם שאלו בעצם אחיהם. שלחו שלוחים, וכשהגיע הגזירה לאוזני שמואל "ויחר אפו מאד" (שמואל א', 10). באותה שעה לקח שני בהמות וקרע אותם לשניים ואמר: מי שלא שלא יצא אחרי ואחרי שמואל למלחמה בנחש מלך עמלק, כךך בדיוק יקרה לבהמותיו.

הצטרפו עמו 300 אלף איש וחיוו כל הלילה ובבוקר עשו מארב משלושה כיוונים

והרגו בהם מכה עזה שאיש לא צפה, ונתחזקה בכך מלכות שמואל. כעת רצו להרוג את האנשים שבתחילה מרדו בשמואל. אמר שמואל "היום לא יומת איש כי היום הזה עשה ה' תשועה בישראל" (שמואל א' 11, יא, יב-ג).

מוסר עצום ונורא שמסר שמואל הנביא לעם ישראל

כשחזרו מהמלחמה העלו את שמואל על במה גדולה וחיוקו מלכותו והנביא שמואל דרש לפני כל העם: (שמואל א' פרק י"א) "ויאמר שמואל אל כל ישראל הנה שמעתי בקלכם לכל אשר אמרתם לו ואמליך עליכם מלך, ועתה הנה המלך מתהלך לפניכם ואני זקנתי ושבתי ובני הנם אתכם ואני התהלכתי לפניכם מנעורי עד היום הזה, הנני ענו בי נגד ה' ונגד משיחו את שור מי לקחתי וחומר מי לקחתי ואת מי עשיתי את מי רציתי ומיד מי לקחתי כופר ואעלים עיני בו ואשיב לכם, ויאמרו לא עשיתנו".

אומר שמואל לעם ישראל: אם הייתם זוכים והייתה בלבכם אמונה היה נשאר ה' לבדו מלככם, וכי לא יכלתם להסתפק בי כשליח ה' ונביאו? וכי לא סבבתי בעריכם במסירות נפש, גם כשהקרבתיו קורבנות לפייס בוראי על פשעכם, משלי לקחתי ולא משלכם, נדדתי בחום ובקור גדול ממקום למקום ומעולם לא בקשתי מכם אפילו חמור לירכב עלי, האם שלמתם לי מעודכם על השתדלותי ועל הטירחי המרובה בעת נדודי מעיר לעיר או שמא לקחתי מידכם? צער רב נשמע בדברו של המנהיג.

"ויאמרו לו עשיתנו ולא רצותנו ולא לקחת מיד איש מאומה, ויאמר אליהם עד ה' בכס ועד משיחו היום הזה כי לא מצאתם בידי מאומה ויאמר עד"

אמר שמואל: "אם יש בלבכם עלי אמרו – ואם לא יהיה שוכן מרומים עד".

היה שקט נורא כששמואל ממשין: פעמים רבות הציל ה' אתכם מיד אויביכם בדרך נס ובהשגחה פרטית – בלא מלך!

וכך אמר: "ויאמר שמואל אל העם ה' אשר עשה את משה ואת אהרן ואשר העלה את אבותיכם מארץ מצרים, ועתה התייצבו ואשפטה אתכם לפני ה' את כל צדקות ה' אשר עשה אתכם ואת אבותיכם, כאשר בא יעקב ממצרים ויזעקו אבותיכם אל ה' וישלח ה' את משה ואת אהרן ויוציאו את אבותיכם ממצרים וישבו במקום הזה, וישכחו את ה' אלוהיהם וימכרו אותם ביד סיסרא שר צבא חצור וביד פלישתים וביד מלך מואב וילחמו בס, ויזעקו אל ה' ויאמרו חטאנו כי עזבנו את ה' ונעבוד את הבעלים ואת העשירות ועתה הצילנו מיד אויבינו ונעבדך, וישלח ה' את ירבעל ואת בן נחש מלך בני עמון בא עליכם ותאמרו לי לא כי מלך ימלוך עלינו וה' אלוהיכם מלכיהם".

"ועתה הנה המלך אשר בחרתם אשר שאלתם, והנה נתן ה' לכם מלך, אם תיראו את ה' ועבדתם אתו ושמעתם בקולו ולא תמרו את פי ה' והייתם גם אתם וגם המלך אשר מלך עליכם אחר ה' אליהם, ואם לא תשמעו בקול ה' ומריתם את פי ה' והייתה יד ה' בכם ובאבותיכם, גם עתה התייצבו וראו את הדבר הגדול הזה אשר ה' עושה לעיניכם, הלא קציר חטים היום אקרא אל ה' ויתן קולות ומטר וראו כי רעתכם רבה אשר עשיתם בעיני ה' לשאול לכם מלך".

"ויקרא שמואל אל ה' ויתן ה' קולות ומטר ביום ההוא וירא כל העם מאוד את ה' ואת שמואל, ויאמרו כל העם אל שמואל התפלל בעד עבדיך אל ה' אלהיך ואל נמות כי יספנו על כל חטאתינו רעה לשאול לנו מלך, ויאמר שמואל אל העם אל תיראו אתם עשיתם את כל הרעה הזאת אך אל תסורו מאחרי ה' ועבדתם את ה' בכל לבבכם, ולא תסורו כי אחרי התהו אשר לא יועילו ולא יצילו כי תהו המה, כי לא יטוש ה' עמו בעבור שמו הגדול כי הואיל ה' לעשות אתכם לו לעם, גם אנכי חלילה לי מחטוא לה' מחדול להתפלל בעדכם והורתי אתכם בדרך הטובה והישרה, אך יראו את ה' ועבדתם אתו באמת בכל לבבכם כי ראו את אשר הגדיל עמכם, ואם הרע תרעו, גם אתם גם מלככם תספו".

הסתלקותו: ביום ב' אלפים תתפ"ד בהיותו בן נ"ב שנים ונקבר ברמה (שמואל א' כה, א) "וימת שמואל ויקבצו כל ישראל ויספדו לו ויקברוהו בביתו ברמה", שמואל כתב ספר שופטים, ומגילת רות וספר שמואל עד פרק כ"ה ומפרק כ"ו כתבו גד הנביא ודן החוזה, שמואל לימד לדוד המלך ברוח הקודש את כל הלכות בניית בית המקדש והמזבח כדי שדוד יכין את הכל.

כשנפטר התאבלו עליו כל בית ישראל והספידו אותו ימים רבים ואלה שנבצר מהם להגיע בכו בביתם, על נביא צדיק ואציל שבטעו שהיה עובד נכסיו וביתו ולוקח חגורו וכלי תשמישו ויצא לדרכים לשפוט את העם על עסקי ממונות בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו. מחזקם בדברי כיבושין, עורך תפלות לבורא עולמים ומחדיר אמונה בלב העם ומחזירם בתשובה.

במדרש (הגדול במדבר סו, טו) אמרו: "לא נהנה שמואל משל ציבור אפילו בריכת מים של רבים לא היה שמואל שותה ממנה".

המקובל הרב דוד שלום בצרי שליט"א בשיעור לצעירים במוצאי שבת

תהלוכת ל"ג בעומר עם קהילת "בית יוסף" גבעתיים | הדלקה ושמחה לכבוד רבי שמעון בבית הכנסת

יעמדו על הברכה

<p>התרומים</p> <p>לרפואה שלימה: אידית דובה בת אלקה רות הי"ו</p>	<p>לעילוי נשמת רבינו: הרב חיים אבישלום בן בלנקא זצוק"ל ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>לעילוי נשמת: האישה הצנועה מרת פנינה בת בלנקא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>לעילוי נשמת: הרבנית צפורה בת טובה ע"ה ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>לעילוי נשמת: ויולט טוינה בת תפחה ודוד ז"ל נפטרה י"ח תמוז תש"פ שלמה טוינה בן דבורה ודוד ז"ל נפטר ט"ו אלול תש"פ ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>להנצחות ולהקדשות במיל: b5448622@gmail.com -sms: 054-4843340</p>
---	--	---	--	--	--

4